

Ontmoetingsdag Gebedsdag voor Roepingen, Utrecht, kathedraal Zaterdag 3de Week Paastijd, 11 mei 2019

Eneas, een inwoner van Lydda die al acht jaar door een verlamming aan zijn bed is gekluisterd, wordt ogenblikkelijk genezen wanneer Petrus tot hem zegt:

“Eneas. Jezus Christus geneest u. Sta op en maak zelf uw bed in orde.”

Alle inwoners van Lydda bekeren zich vanwege deze genezing tot Christus.

In 2001 kreeg ik zelf met een verlamming te maken als gevolg van een herseninfarct. Tijdens het ontbijt knakte er iets in mijn hoofd en ik werd ontzettend duizelig. Snel verliet ik de ontbijtzaal. “Gelukkig maar dat ik niemand tegenkom,” dacht ik nog, “anders gaan ze wellicht denken dat de bisschop van Groningen ‘s morgens vroeg al stomdronken is.” Eenmaal in het ziekenhuis was ik drie weken bedlegerig. Vervolgens moest ik in de revalidatie-instelling nog twee weken gebruiken maken van een rolstoel. Daarna kon ik weer lopen, eerst enkele weken achter de rollator, later ook zonder. Het hele genezingsproces duurde bijna twee jaar. Het was een erg onzekere tijd: zouden mijn verlamming en de moordende aangezichtspijn wel of niet overgaan? In deze tijd heb ik mijn houvast gevonden in mijn geloof dat God me ook toen nabij was, in de dagelijkse Eucharistieviering in de ziekenhuiskapel waarin ik vanuit mijn bed kon concelebreren en het Getijdengebed.

Bij mij ging de verlamming na verloop van tijd over. Veel mensen lieten weten dat ze voor me baden. Maar bij Eneas treedt geen verbetering in. Na acht jaar rekt hij niet meer op genezing. Zijn vreugde om zijn genezing van zijn verlamming op het gebed van Petrus zal dan ook zeer groot zijn geweest. Nog groter en algemener is de vreugde wanneer op het gebed van Petrus in Joppe een vrouw met de naam Tabita geneest van wat in de ogen van veel mensen geldt als de definitieve en algehele verlamming, de dood, waartegen geen menselijk geneesmiddel bestaat.

De genezingen die Jezus op het gebed van de apostelen verricht zijn *tekenen*. Het is zaak niet bij het teken op zich stil te blijven staan, maar te zien waarnaar het verwijst: d.w.z. wat Jezus, door Wie de genezingen tot stand komen, ons daarmee wil zeggen. In de Evangelielezing maakt Jezus Zijn leerlingen duidelijk dat de wonderbare broodvermenigvuldiging een teken is van Zijn goddelijke macht. En bovendien een teken van de gave van het eeuwig leven, die besloten ligt in het nuttigen van Zijn Lichaam en Bloed, dus in de deelname aan de Eucharistie. Maar de meeste leerlingen blijven staan bij het teken, de wonderbare broodvermenigvuldiging als zodanig, en hebben alleen oog voor de commerciële en politieke belangen die zij daarin zien. Daarom verwerpen zij Jezus en haken massaal af.

Petrus en de andere apostelen blijven Jezus echter trouw. Petrus noemt daarvan ook de reden:

“Heer, naar wie zouden wij gaan? Uw woorden zijn woorden van eeuwig leven en wij geloven en weten dat Gij de Heilige Gods zijt.”

Ook de genezing van de verlamming van Eneas en de opwekking van Tabita uit de dood zijn zulke tekenen met een diepere betekenis. De lichamelijke verlamming verwijst naar de geestelijke verlamming van de ziel door ongeloof en het gebrek van een levende relatie met de Verrezen Heer, die woorden heeft van eeuwig leven.

Wij leven in een tijd waarin vooral in West-Europa sprake is van een wijdverbreide geestelijke verlamming. De christelijke wortels van onze Europese cultuur worden niet alleen verlaten, maar zelfs ronduit ontkend: de ogen van de ziel zijn er blind voor geworden. De waarde van het leven wordt gezocht in prestaties, succes en geld. Als het leven door lijden uitzichtloos en ondraaglijk wordt geacht, doet een groeiend aantal mensen er afstand van door euthanasie. Maar men zoekt die waarde niet in de woorden van eeuwig leven van Jezus die ons van onze innerlijke geestelijke verlamming kunnen genezen. En die ons zelfs kunnen genezen van wat voor mensen de definitieve verlamming lijkt: de dood, die Hij heeft overwonnen door Zijn kruisdood en verrijzenis.

De tekenen, waaronder de genezing van de verlammingen en de opwekking uit de dood, worden in de Evangelies rechtstreeks door Jezus verricht. Na Zijn Hemelvaart doet Hij dat via Zijn Kerk: de apostelen, hun opvolgers de bisschoppen, die priesters en diakens als medewerkers hebben. In het boek Handelingen zijn het nog de apostelen en hun medewerkers op wiens gebed Hij mensen innerlijk geneest.

In Lydda wordt één man van zijn verlamming genezen en in Joppe één vrouw uit de dood opgewekt, maar de hele plaats Lydda en velen in Joppe komen tot geloof in Jezus en worden geestelijk genezen. Hier zijn de genezing van de verlamming en de opwekking uit de dood immers een teken van. Lichamelijke genezingen op het gebed van heiligen komen nog steeds voor, zij het minder frequent dan aan het begin van de Kerk. Maar de genezing van de innerlijke verlamming van de ziel is het eigenlijk wat Jezus door zijn Kerk wil bereiken. En deze komt nog regelmatig voor in de Kerk, ook al is zij klein geworden.

Het is ook in onze tijd zaak dat er mensen zijn die de woorden van eeuwig leven van Jezus verkondigen. En die door de toediening van de sacramenten, door gebed, hun bijzondere vorm van leven en/of hun voorbeeld anderen met Jezus in contact brengen. Daardoor kunnen ook zij genezen worden van hun ongelof, hun innerlijke geestelijke verlamming van de ziel. En komen tot een levende relatie met de Heer, waardoor wij de vele obstakels kunnen overwinnen die we allemaal in ons leven tegenkomen. Zelfs het obstakel dat de definitieve verlamming lijkt te zijn, de dood. Het is daarom zaak te blijven bidden om roepingen tot het priesterschap, het diaconaat en het religieuze leven. Amen.